

בקיומו (שלו) להוציא דבר (אחר), ואותו הבעל שקייה ירשת אביו קראו הבעל, וממנו ראה כל מה שראה. וכך על גב שיטועים רבים מלמעלה, אחרים קיוו לו, ולהודיע הדבר אמר בימי הבעל, שדבר זה בא משם.

וסוד הדבר - הבעל הבעל, את הבעל ראייתו בימי הבעל יש צדיק אבד בצדקו. זהו סוד הדבר שגלה ופרסום שהבעל פלו בימי הבעל. ככלומר, בזמן שהבעל היה יונק מן הדין כדי לעשות דין, צדיק אבד בצדקו. ובזמן שהבעל היה יונק מרחמים, רשות מאיריך ברעתו, ושניהם תלויים בה בעל הנה. וכך כתוב בימי ולא כתוב ביום, והבעל פלו בימי הבעל זה. מי שנפצע בדין - בדין, מי שנפצע ברחמים - ברחמים.

ואם תאמר, יש צדיק אבד, ולא אמר אבד - אך הוא אובד ממש, שאתו הדין אובד לצדיק מהעולם ומהדור. ויש רשות מאיריך ברעתו - מאיריך ממש. שפשתו הדין (הבעל) יונק מרחמים, עושה רחמים לאותו רשות ומאריך לו.

עד שיו יושבים, ראו קויטור שהיה עולה למלחה ויורד למטה. אמר, התעטרות התעטר בפרש (בעניות) הארץ מלמעלה. בין כך וכן העלה אותו שדה ריח מכל הבושים. אמר, נשב כאן, שכינה עומדת אצלנו. משום כך כריח שדה אשר ברכו.

פחח ואמר, (בראשית כ) ויריח את ריח בגדיו ויברכחו וילאמר ראה ריח בניו. ויריח את ריח בגדיו, משמע שאותם לבושים כי מעלים ריח טוב, (שלא) ולאחר כך זו מהם אותו ריח. עכשו יש להסתפל, כתוב ריח בגדיו, וכותוב ריח בני, ולא אמר ריח הבגדים,

בחילא, למifik קלא. קלא ממש קאים בקיומה (רלא) לאפקא (אתרא) מלחה. וזהו הבעל דאבי קרייה הבעל, ומניה חזא כל מה דחزا. וכך על גב דסיוועין סגיאין, מעילא אהרניון הווע ליה, ולאשטען מודה מלה,

אמר בימי הבעל. דמלה דא מטמן אתה. ורוא דמלה, הבעל הבעל את הבעל ראייתו בימי הבעל, יש צדיק אובד בצדקו, דא הוא רוא דמלה, דגלי ופרסום, דכלא תליא בימי הבעל, כלומר בזמנא דהאי הבעל ינקא מן דינא, בגין למבד דין, צדיק אובד בצדקו, ובזמן דהאי הבעל ינקא מרחמי. רשות מאיריך ברעתו. ותרוועייהו תלין בהאי הבעל, בגין כה פתיב בימי, ולא כתיב ביום. וכלא תלין בימי הבעל דא. מאן דאערע בדין, בדין. מאן

דאערע ברחמי, ברחמי.

יאי תימא יש צדיק אובד ולא קאמיר אבוד. הבי הוא אובד ממש. וזהו דין אובד לצדיק מעולם ומדרא. ויש רשות מאיריך ברעתו, מאיריך ממש, וזהו דין (ס"א הבעל) בד ינקא מרחמי, עbid רחמי לההוא רשות, ומאריך ליה.

עד זהו יתבי חמו קטרא דהוה סליק לעילא ונחית לתטא. אמר אתעטרותא אתעטר בטינטה (נ"א בעייתא) דארעא, מגו לעילא. אדרכי, סליק ההוא מקלא ריחא, מכל בוסמין, אמר ניתיב הכא, דשכינטה גבן אתקלים. בגין כה, כריח שדה אשר ברכו יי'. פתח ואמר, (בראשית כ) ויריח את ריח בגדיו ויברכחו וילאמר ראה ריח בני וגוי, ויריח את ריח בגדיו, משמע דאיינז דאיינז לבושין הווע סליקין ריחא טבא, (ס"א רלא אהעדי) ולכתר אתעדי מנהון ההוא ריחא. השטא אית לאסתקלא,